



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **L. T. M.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2017, č. j. MV-28023-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 13. 4. 2017, č. j. MV-28023-4/SO-2017, jímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 1. 2017, č. j. OAM-224583-12/MC-2015. Tímto usnesením správní orgán I. stupně dle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání průkazu o povolení k trvalému pobytu podle § 87x odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že správní orgán I. stupně své usnesení odůvodnil tím, že jí bylo dne 13. 9. 2016 pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu, a že tedy zaniklo právo, kterého se žádost o vydání průkazu týká. Namítla, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je nicotné podle § 77 odst. 2 správního řádu, neboť bylo vydáno podle § 77 zákona o pobytu cizinců, ačkoli v době zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla rodinným příslušníkem občana Evropské unie a je jím až do současnosti. Poukázala na to, že podle § 65 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rodinnému příslušníku občana Evropské unie zrušit povolení k trvalému pobytu podle § 77 téhož zákona, protože se na něj vůbec nevztahuje. Nicotnost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu namítala již v odvolání, žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, pouze uvedl důvody, jež způsobují nicotnost rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné.
3. Uvedla, že její syn je občanem České republiky a v době zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu byl mladší 21 let a byl studentem, a tedy nezaopatřeným dítětem. Žalobkyně proto byla v době zahájení řízení rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podotkla, že trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie a trvalý pobyt občana třetí země jsou dva odlišné tituly, byť je spojuje označení *trvalý pobyt*. Žalobkyně byla původně držitelkou povolení k trvalému pobytu občana třetí země, avšak jakmile se stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie – svého syna, tento její trvalý pobyt se změnil v trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zdůraznila, že rozhodnutím ze dne 13. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, jí bylo „zrušeno“ povolení k trvalému pobytu občana třetí země, kterého však v té době vůbec nebyla držitelkou, a proto její pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie tím zůstal nedotčen, a má tedy právo na vydání průkazu o povolení k trvalému pobytu dle § 87x zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že i tuto námitku vznesla v odvolání, žalovaný se však ve svém rozhodnutí nevyjadřuje k námitce změny právního důvodu povolení k trvalému pobytu žalobkyně.
4. Namítala, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně nikdy nedisponovala průkazem o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, a proto nebylo možné vést řízení o jeho prodloužení. Dále žalovaný i správní orgán I. stupně odůvodnili svá rozhodnutí tím, že žalobkyně nikdy nedisponovala právem k pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Žalovaný tedy tvrdil, že žalobkyně oprávněním k pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie nikdy nedisponovala, přesto však potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který žádost zamítl proto, že toto právo zaniklo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami vznesenými žalobkyní v odvolacím řízení, odkázal žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se s námitkami žalobkyně dostatečně vypořádal.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 10. 2015 podala žalobkyně žádost pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky, a to o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu – vydání náhradního průkazu o povolení k pobytu. Součástí spisu je rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobkyni dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla jí k vycestování stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 9. 2016.
7. Správní orgán I. stupně poté usnesením ze dne 30. 1. 2017, č. j. OAM-224583-12/MC-2015, zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání průkazu o povolení k trvalému pobytu podle § 87x odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 18. 4. 2017.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl.*
12. Podle § 87x odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území, pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie, průkazu o povolení k trvalému pobytu občana Evropské unie nebo průkazu o povolení k trvalému pobytu nebo prodloužení doby platnosti průkazů je žadatel oprávněn podat ministerstvu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Nejprve se soud zabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, týkající se zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky. Soud k tomu předně uvádí, že není oprávněn vyslovit nicotnost rozhodnutí, které bylo vydáno v jiném správním řízení, než které je předmětem soudního přezkumu v této věci. Nicméně to neznamená, že by soud namítanou nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, které bylo vydáno v jiném řízení, nemohl posuzovat. Pokud by totiž uvedené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které způsobují jeho nicotnost, mohlo by to mít vliv i na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, která soud přezkouvává v tomto řízení.
14. Rozsáhlá judikatura správních soudů (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz) pak za vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí označuje např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje [co není osobou v právním slova smyslu, zaniklému (zemřelému) subjektu], nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu). Takovými vadami rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, ani jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně netrpí. Rozhodnutí v dané věci vydaly správní orgány, které k tomu měly pravomoc, byly věcně i funkčně příslušné a soud nezjistil ani zásadní nedostatky projevu vůle těchto správních orgánů. Výše uvedené rozhodnutí žalovaného proto není nicotné. Z argumentace žalobkyně je zřejmé, že spíše než tvrzenou nicotnost rozhodnutí namítá nesprávný postup a právní posouzení ze strany správních orgánů v řízení o zrušení trvalého pobytu, což je však ve svém důsledku námitka nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů. Zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně však v tomto řízení soud s ohledem na presumpci správnosti těchto pravomocných rozhodnutí nemůže hodnotit. Soud dále doplňuje, že mu je z jeho úřední činnosti známo, že žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, byla usnesením zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2017, č. j. 15 A 57/2017-17, odmítnuta jako opožděná. Námitka nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, je proto nedůvodná.
15. Soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevyjádřil k námitce žalobkyně týkající se změny právního důvodu jejího povolení k trvalému pobytu. Z rozhodnutí žalovaného je zřetelné, že považoval tuto námitku za bezpředmětnou, neboť v odůvodnění rozhodnutí akcentoval s odkazem na § 87x zákona o pobytu cizinců skutečnost, že žalobkyně nedisponovala průkazem o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, a proto nebylo možné vést řízení o jeho prodloužení. Dále v této souvislosti poukázal na to, že žalobkyni zaniklo právo trvalého pobytu, kterým disponovala jako státní příslušnice třetí země, a proto nelze žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu vyhovět. Žalovaný též konstatoval, že průkaz k pobytu ať již jako rodinného příslušníka občana Evropské unie či občana třetího státu může cizinec získat pouze v návaznosti na kladné rozhodnutí o podané

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se zabýval i námitkou nicotnosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Tuto námitku žalovaný nepovažoval za důvodnou, neboť rozhodnutí ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, netrpí vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. Z toho jsou dle přesvědčení soudu zřejmé úvahy, kterými se žalovaný řídil při výkladu právních předpisů, a je zřejmá též informace o tom, jak se vypořádal s výše popsány námitkami žalobkyně. Takovéto vypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného proto soud shledává zcela dostačujícím.

16. Jako nedůvodnou soud hodnotí i námitku, že je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné. Žalobkyně by si měla nejprve uvědomit, že svou žádostí žádala jen a pouze o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Dále by měla žalobkyně vzít v potaz, že průkaz o povolení k trvalému pobytu je pouze osvědčením o přiznaném povolení k trvalému pobytu, a má-li dojít k prodloužení doby platnosti průkazu, musí cizinec oprávněním k tomuto pobytu disponovat. K prodloužení platnosti uvedeného průkazu by v případě žalobkyně tedy mohlo dojít pouze v tom případě, pokud by žalobkyni byl již předtím takový průkaz vydán, resp. pokud by v době rozhodování správních orgánů disponovala oprávněním k trvalému pobytu jako občanka třetí země. Stěžejní argumentace, na které správní orgány založily důvody pro zastavení řízení, spočívala v tom, že žalobkyni v průběhu správního řízení zaniklo povolení (právo) k trvalému pobytu, s nímž spojovala svou žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu. Pokud žalovaný dále konstatoval, že nebylo možné prodloužit žalobkyni dobu platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie i z toho důvodu, že jím nedisponovala, popsal pouze další důvod, který by vedl k tomu, že by její žádosti o prodloužení doby platnosti tohoto průkazu nebylo možno vyhovět. Tato argumentace žalovaného tedy není vnitřně rozporná.
17. Soud se poté zabýval námitkou žalobkyně, podle které se její původní trvalý pobyt občana třetí země změnil v trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Soud předně nesouhlasí se žalobkyní v tom, že by trvalý pobyt občana třetí země podle § 65 a násl. zákona o pobytu cizinců a trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 87h a násl. téhož zákona byly odlišnými pobytovými tituly, které spojuje pouze označení „trvalý pobyt“. Je sice pravdou, že trvalý pobyt občanů třetí země je upraven v hlavě IV zákona o pobytu cizinců, zatímco úprava trvalého pobytu (a také přechodného pobytu) občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka je obsažena v hlavě IVa téhož zákona. To však nic nemění na tom, že v případě trvalého pobytu jde o stále stejný pobytový titul. Trvalý pobyt je „nejvyšším“ pobytovým oprávněním, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a které vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva (např. veřejné zdravotní pojištění, sociální oblast apod.). Z pohledu práv a povinností, které z tohoto přiznaného pobytového statusu v oblasti veřejného práva pro cizince plynou, je zcela nerozhodné, zda se jedná o přiznaný trvalý pobyt dle hlavy IV nebo IVa zákona o pobytu cizinců. Určité odlišnosti ve veřejných právech cizinců může případně založit pouze mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána a která může přiznávat určité skupině cizinců některá práva jdoucí nad rámec českých zákonů. Skutečnost, že jsou pro trvalý pobyt občanů třetí země a pro trvalý pobyt občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka stanoveny jiné podmínky pro přiznání tohoto pobytového oprávnění, nemá žádný vliv na to, že se jedná stále o jeden a ten samý pobytový titul. Ostatně zákon o pobytu cizinců i u dlouhodobého pobytu stanovuje různé podmínky pro jeho přiznání, a to podle účelu, pro který cizinec o toto pobytové oprávnění žádá (např. zaměstnání, studium, sloučení rodiny), čemuž následně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovídá i rozsah dokládanych a zjišťovaných skutečností. Měl-li by soud přisvědčit výše zmíněné argumentaci žalobkyně o odlišnosti trvalých pobytů, mělo by to za důsledek to, že by její žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu jako rodinného příslušníka občana Evropské unie stejně nemohlo být vyhověno, neboť nepožádala o povolení k tomuto trvalému pobytu a ani jí tento trvalý pobyt nebyl v minulosti přiznán. Aby jí totiž mohl být vydán zmíněný průkaz, musela by žalobkyně předně ve smyslu své argumentace požádat o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87h zákona o pobytu cizinců, neboť jinak by její žádost, kterou podala pouze za účelem prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, byla bezpředmětná.

18. Soud nemůže souhlasit se žalobkyní dále v tom, že by se automaticky její trvalý pobyt, který jí byl přiznán jako občance třetí země, automaticky transformoval na trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. V této souvislosti je klíčové si uvědomit, že žalobkyně žádala o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, který nově odvozovala od toho, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. I v takovém případě je však třeba vyhodnotit, zda jsou splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti průkazu, jejichž splnění musí cizinec též doložit. Soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že *„pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval problematikou pobytu cizinců a výslovně konstatoval, že *„podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“* Pro projednávanou věc proto nebylo rozhodné, zda žalobkyně v době podání žádosti teoreticky splňovala podmínky pro prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, nýbrž zda je plnila v době rozhodnutí správních orgánů. Ze spisové dokumentace je zjevné, že žalobkyni byla dnem 13. 9. 2016, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MV-79246-4/SO-2016, zrušena platnost povolení k trvalému pobytu.
19. Žalobkyně se tedy mylí, pokud dovozuje, že se její trvalý pobyt jako občanky třetí země automaticky změnil v trvalý pobyt ve smyslu § 87h zákona o pobytu cizinců, jakmile se měla dle svého názoru stát rodinným příslušníkem občana Evropské unie – svého syna. Žalobkyně v době podání žádosti postupovala zcela správně a v souladu s výše uvedeným, pokud žádala pouze o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, a nikoli o povolení k trvalému pobytu, který jí byl již v té době povolen (přiznán). Pokud by žalobkyně v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ev. žalovaného) splňovala podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, aniž by jí byl trvalý pobyt pravomocně zrušen, správní orgány by musely její žádosti vyhovět a platnost průkazu o povolení k trvalému pobytu prodloužit. Z obsahu předmětné žádosti je dle soudu zjevné, že si žalobkyně byla v době jejího podání vědoma, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt, a že tudíž může žádat pouze o prodloužení doby platnosti jejího průkazu o povolení k trvalému pobytu, byť tentokrát jako rodinná příslušnice občana Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Jestliže byl žalobkyni ke dni 13. 9. 2016 pravomocně zrušen její trvalý pobyt, je zjevné, že neměla ke dni vydání rozhodnutí žalovaného na území České republiky povolen trvalý pobyt, a nemohla proto být držitelkou platného průkazu o povolení k trvalému pobytu, jehož platnost by mohla být prodloužena. Za tohoto stavu správní orgány postupovaly správně, pokud řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu jako rodinné příslušnice občana Evropské unie zastavily, neboť jí v průběhu řízení zanikla platnost povolení k trvalému pobytu, a tedy právo k tomuto pobytu, a žalobkyně poté nepožádala o přiznání trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a tento trvalý pobyt jí nebyl povolen. Podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu byly v tomto případě naplněny.
21. Soud dále dodává, že žalobkyně mohla poté, co jí byla pravomocně zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, překvalifikovat svou žádost na vydání povolení k trvalému pobytu jako rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo podat zcela novou žádost o vydání zmíněného povolení. V tom jí nic nebránilo. Tímto postupem by dosáhla toho, že by se správní orgány zabývaly tím, zda splňovala podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87h zákona o pobytu cizinců. Pokud by pak správní orgány shledaly, že tyto podmínky žalobkyně splňovala, vydaly by jí průkaz o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, který se vydává místo písemného rozhodnutí.
22. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 13. listopadu 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)